

blive, dels at de nye Retstredse paa Grund af lokale Forhold i enkelte Tilfælde maae blive mindre, end Hensynet til Befolkningens Antal og Forretningernes Mængde ellers vilde fordre det, dels at Man maa give Dommeren en større Udgang til at benytte Bistand af en konstitueret Fuldmægtig end det nu er Tilfældet, idet det hyppig vil kunne indtræffe, at Forretninger, som ikke taale Opsættelse, foresalde i en Del af Retstredsen, medens han selv er beskæftiget med Rettens Pleie i en anden Del af samme. Ministeriet skjønner imidlertid ikke rettere, end at de Fordele, som Bevarelsen af de hidtilværende Tingsteder, forsaavidt angaaer den væsentligste Del af den egentlige Retstpleie, medfører, ere af overveieende Betydning, og Man har derhos ved Dannelsen af de enkelte Retstredse saavidt muligt draget Omhu for at undgaae større Ulemper, idet Man overalt har taget omhyggeligt Hensyn til de lokale Forhold, navnlig de eksisterende Forbindelsesmidler.

Efterat Man saaledes har fremhævet de Hovedbetragtninger, som ligge til Grund for nærværende Lovudkast, skal Man nu gaae over til at knytte nogle Bemærkninger til sammes enkelte Paragrafer, hvorved der vil blive Leilighed til at fuldstændiggjøre og nærmere udføre de nævnte Betragtninger.

ad § 1.

Man har anseet det rettest kun at angive Antallet af de nye Retstredse i denne Paragraf, men derimod at optage den egentlige Inddeling med Angivelse af Tingstederne i en Lovens vedføjte Tavle i Overensstemmelse med den Fremgangsmaade, der er fulgt i andre lignende Tilfælde, jfr. Valgloven af 16de Juni 1849 og Loven om Retstbetjentes Lønning af 19de Febr. 1861, fordi en Paragraf, som skulde indeholde den hele Inddeling vilde blive af et altfor uhenftsmæssigt Omfang i Forhold til Lovens øvrige Paragrafer. Det er allerede foran an-

tydet, at den Del af en ny Retstredse, som henlægges til et eget Tingsted, ikke behøver nøiagtig at falde sammen med den hidtilværende Jurisdiktion, for hvilken Tingstedet hidtil har været benyttet. I nogle Tilfælde vil det uden Tvivl findes hensigtsmæssigt, at lade den hidtilværende Jurisdiktion bestaae uforandret som en særegen Afdeling af den nye Retstredse, men i andre Tilfælde vil det vistnok findes mere stemmende med Bevoerens Arv at foretage Inddelingen af Retstredsen i mindre Afdelinger paa en fra den hidtilværende Jurisdiktionsinddeling afvigende Maade. Afgjørelsen af de herhenhørende Spørgsmaal bør imidlertid først finde Sted, efterat Befolkningen har havt Leilighed til at ytre sine Anskuelser og Ansler gjennem de kommunale Myndigheder og synes derhos efter sin Bestaafenhed at være et administrativt Anliggende, idet Omordningen af den dømmende Myndighed skeer ved nærværende Lov, medens alene visse Enkeltheder ved Udførelsen ordnes ad administrativt Veie, og det er derfor i nærværende Paragraf foreslaaet, at det skal bestemmes af Justitsministeriet, hvilke Dele af en Retstredse, som har flere Tingsteder, der skulle henhøre til hvert af dem.

Endskjondt Ministeriet, som ovenfor nærmere udviklet, i det Hele har anseet det rettest at gaae ud fra den historisk givne Inddeling som Grundlag og derfor i Regelen at danne de nye Retstredse ved Sammenlægning af de hidtilværende Jurisdiktioner, saa har Ministeriet dog ikke overseet, at der i mange Tilfælde vilde fremkomme en hensigtsmæssigere Arrondering, naar enkelte Dele af de nye Retstredse kunde henlægges til andre Retstredse, og en saadan Omlægning vilde da, naar den blev gennemført, ogsaa kunne medføre nogen Forandring med Hensyn til de paa den vedføjede Tavle opførte Tingsteder, af hvilke i saa Fald muligen enkelte vilde kunne nedlægges. Det turde imidlertid være nødvendigt at indhente nøiagtige Oplysninger om samtlige lokale Forhold, og at indlede Forhandlinger med